

Θα το ξαναγράψω πως για να λειτουργήσει σωστά η Δημοκρατία, απαραίτητο στοιχείο είναι μια ισχυρή αντιπολίτευση που θα μπορεί να ελέγχει την κυβέρνηση και το ίδιο ισχύει για τις μεγάλες εταιρείες, ιδρύματα, φορείς και την Ανω Κρύα Βρύση ακόμη. Χωρίς έλεγχο η καταστροφή ή και διάλυση είναι αναπόφευκτη και δεν υπάρχει πιο λαμπρό παράδειγμα από την πρώην Σοβιετική Ένωση, που ύστερα από δεκαετίες εξοπλισμών πληρωμένων με το αίμα του λαού της και ενώ στα χαρτιά μπορούσε να καταστρέψει 20 φορές την Αμερική με πυρηνικούς πυραύλους, κατέρρευσε σαν χάρτινος πύργος χωρίς να χρησιμοποιηθεί ούτε μια σφαίρα, επειδή είχαν διαβρωθεί τα θεμέλιά της. Τα θεμέλιά της διαβρώθηκαν επειδή δεν υπήρχε έστω κομμουνιστική αντιπολίτευση να ελέγξει τα λάθη του καθεστώτος και να τα διορθώσει πριν είναι αργά. Παρεμπιπτόντως, το ίδιο συμβαίνει και σε πολλούς παροικιακούς φορείς μας, όπου οι ηγέτες τους θεωρούν "εχθρό" όποιον διαφωνεί μαζί τους και "φίλο" τον κάθε κόλακα.

Όμως τί σχέση έχουν όλα αυτά με τον τίτλο του σημερινού άρθρου; Οτι η Αυστραλία χρειάζεται ισχυρή αντιπολίτευση, αλλά το Λίμπεραλ Πάρτι δεν ανταποκρίνεται στο ρόλο του και υποφέρει στις δημοσκοπήσεις.

Προχθές άκουσα συνέντευξη της υπαρχηγού του Κόμματος, Τζούλι Μπίσοπ και ήταν χαρακτηριστική της νοοτροπίας στο Λίμπε-

Κόσμια και... μη

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

ραλ Πάρτι, που δεν έχει συνειδητοποιήσει ακόμη ότι δεν είναι πιά κυβέρνηση. Η κα Μπίσοπ έλεγε συνεχώς ότι ο Κέβιν Ραντ "πρέπει" να κάνει αυτό, ή "πρέπει" να κάνει το άλλο, όμως, σαν πρωθυπουργός δεν "πρέπει" να κάνει τίποτε που δεν εγκρίνει. Η κα Μπίσοπ και ο αρχηγός της έχουν δικαίωμα και

νμπουλ, ή μήπως είναι ο Εθνικός Μπάρναμπι Τζόις; Και ο Ουίλσον Τάκι ή ο Νικ Μίντσιν τί ρόλο παίζουν; Έχουμε και τον Τόνι Αμποτ να κάνει αρχηγικές παρεμβάσεις για να μπερδεύονται περισσότερο οι ψηφοφόροι που δεν γνωρίζουν ποιόν να πιστέψουν πια.

Οι Ιταλοί λένε "τέσσερεις Ελλη-

Λίμπεραλ και δημοσκοπήσεις

πρέπει να ασκούν κριτική στην Εργατική κυβέρνηση χωρίς να φαίνονται αλαζονες, γιατί ενοχλούν αυτούς που ανέθεσαν στο Εργατικό Κόμμα να κυβερνήσει και το δείχνουν στις δημοσκοπήσεις. Η αντιπολίτευση θα πρέπει να λέει μόνο ότι "εμείς θα κάναμε αυτό ή το άλλο αν είμασταν κυβέρνηση" και ν' αφήνει τους ψηφοφόρους να κρίνουν.

Όμως, δεν είναι αυτό το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι Λίμπεραλ, μεγαλύτερο ακόμη είναι η σύγχυση στο εκλογικό σώμα για το ποιός είναι ο ηγέτης της αντιπολίτευσης. Είναι ο Λίμπεραλ Τέρ-

νες, πέντε αρχηγοί" και το ίδιο συμβαίνει στην αντιπολίτευση, που θυμίζει το Εργατικό Κόμμα στις κακές του ημέρες. Για παράδειγμα, ο αρχηγός Μάλκολμ Τέρνμπουλ λέει πως πρέπει να υιοθετηθεί το σχέδιο για την εμπορία ρύπων, το εγκρίνει η πλειοψηφία της κοινοβουλευτικής ομάδας, αλλά βγαίνουν στα παράθυρα των καναλιών βουλευτές του που λένε ότι αυτοί θα τον αγνοήσουν και θα απειθαρχήσουν στις κομματικές αποφάσεις.

Ο ψηφοφόρος τα βλέπει αυτά και λέει "αυτοί θέλουν να μάς κυβερνήσουν που δεν ξέρουν τί θέ-

λουν; Ας συμφωνήσουν πρώτα μεταξύ τους και μετά τα λέμε".

Αντίθετα, η κυβέρνηση φαίνεται συμπαγής, επειδή ο Κέβιν Ραντ κατόρθωσε να επιβληθεί σε ένα απείθαρχο κόμμα και όπως ο προκάτοχός του φαίνεται ηγέτης με πυγμή που ελέγχει την κατάσταση.

Το αποτέλεσμα είναι η μεγάλη διαφορά ανάμεσα στην κυβέρνηση και την αντιπολίτευση σύμφωνα με χθεσινή δημοσκόπηση, 56% έναντι 44%, που σημαίνει σφαγιασμό τού Συνασπισμού στις επόμενες εθνικές εκλογές. Σήμερα, ο Μάλκολμ Τέρνμπουλ δεν κάνει πια αγώνα για να κερδίσει τις επόμενες εκλογές, όπως θα έπρεπε, αλλά πώς θα μειώσει το μέγεθος τής ήττας.

Όμως, οι νεοφιλελεύθεροι Λίμπεραλ, που υποπεύουμαι ότι τους καθοδηγεί ακόμη ο Τζον Χάουαρντ, φαίνεται ότι δεν θέλουν το Μάλκολμ Τέρνμπουλ ούτε για πρωθυπουργό τους και θα συνεχίσουν να τον υπονομεύουν επειδή δεν έχουν τους αριθμούς για να τον εκπαρθευώσουν. Αλλά και αν είχαν τους αριθμούς, πού θα εύρισκαν το κατάλληλο άτομο;

Οι συντηρητικοί ψηφοφόροι βλέπουν στο πρόσωπο τού Κέβιν Ραντ τον ηγέτη τους και οι προοδευτικοί σκέπτονται πως έστω ένας συντηρητικός Εργατικός ηγέτης είναι καλύτερος από έναν μετριοπαθή Λίμπεραλ, όπως τον Μάλκολμ Τέρνμπουλ. Γι' αυτό το ποσοστό δημοτικότητας τού Ραντ είναι μεγαλύτερο από τη δημοτικότητα τού Εργατικού Κόμματος. Οι αριθμοί λένε πάντα -σχεδόν- την αλήθεια.

* Θέατρο

Με χαρά σάς ενημερώνω αν δεν το έχετε ήδη πληροφορηθεί, ότι το Θέατρο Τέχνης Αυστραλίας θα διδάξει επί σκηνής την τραγωδία τού Σοφοκλή "Αντιγόνη", σε σκηνοθεσία Σταύρου Οικονομίδη, στο Μαντουριδείο Θέατρο. Αν κρίνω από τις... γενειάδες τους, ανάμεσα στους πρωταγωνιστές θα είναι ο Γιάννης Νταβίσκας και ο Κώστας Ρόρρης, αλλά για τις γυναίκες δεν γνωρίζω ποιές θα πρωταγωνιστήσουν, αν και η Μέλπω Παπαδοπούλου θα πρέπει να είναι κάπου στην κορυφή των πρωταγωνιστών.

Η πρεμιέρα θα δοθεί μεθαύριο Παρασκευή και ώρα 7.30 στο Μαντουριδείο θέατρο, ενώ οι παραστάσεις θα συνεχιστούν το Σάββατο 8 μ.μ. και Κυριακή 5 μ.μ. και κάθε Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή στις ίδιες ώρες μέχρι την Κυριακή 6 Δεκεμβρίου.

Επειδή δεν έχετε συχνά την ευκαιρία να δείτε μια τραγωδία και επειδή αν κάποιος μπορεί να σκηνοθετήσει μια τραγωδία στο παροικιακό θέατρο είναι ο Σταύρος Οικονομίδης με τους ταλαντούχους ηθοποιούς που έχει στη διάθεσή του, κλείσετε σήμερα κιάλας τις θέσεις σας τηλεφωνώντας στην Μέλπω 9519-8104 ή στην Εβελυν 0413 989 007.

* Παναγιώτης Ρίζογλου

Πριν πολλά χρόνια, σ' ένα ταξίδι μου στην Αθήνα συνάντησα και μου έδωσε συνέντευξη η εκπαιδευτικός από την Αυστραλία, Δέσποινα, κόρη τού Παναγιώτη και τής Ελευθερίας Ρίζογλου, που ζει στην Ελλάδα. Πριν μερικές εβδομάδες έλαβα το "Οδοιπορικό" τού Παναγιώτη Ρίζογλου "μια προσωπική ιστορία μέσα από την οποία ακτινογραφεί με γλαφυρότητα και απλότητα, με αμεσότητα, αντικειμενικότητα και ρεαλισμό την εθνική αντίσταση, τον εμφύλιο διχασμό και την μεταεμφυλιακή μετανάστευση", όπως αναφέρεται στο εξώφυλλο.

Όταν τελειώσω το διάβασμα, θα δημοσιεύσουμε μεγάλα αποσπάσματα, επειδή ο Παναγιώτης Ρίζογλου ήταν χαρα-

κτηριστικό παράδειγμα έλληνα μετανάστη που πλούτισε την Αυστραλία με τη δουλειά του και μορφωμένους απογόνους.

Ο Παναγιώτης και η Ελευθερία Ρίζογλου απέκτησαν δύο παιδιά, την Δέσποινα και τον Ερρίκο που σπούδασαν και "δουλεύουν τίμια", όπως έγραψε ο πατέρας τους. Απόκτησαν και πέντε εγγόνια: Το Παναγιώτη, ηλεκτρολόγο μηχανικό με δύο Masters και ένα διδακτορικό. Το Γιάννη, χημικό με τρία Masters και ένα διδακτορικό. Την Ελευθερία, δασολόγο με ένα διδακτορικό. Ακόμη μια Ελευθερία, ηλεκτρολόγο μηχανικό και τον Παναγιώτη που σπούδασε πιλότος στο πανεπιστήμιο.

Και οι ρατσιστές λένε ότι μάς έκαναν χάρη που μάς δέχτηκαν στην Αυστραλία! Επτά επιστήμονες έδωσαν σ' αυτή τη χώρα ο Παναγιώτης και η Ελευθερία Ρίζογλου και τί μπορώ να γράψω για να τους συχαρώ;

* Καλόο!

Μπαίνει ένας τύπος φουριόζος στο σπίτι του...

- Γυναίκα κερδίσαμε 10 εκατομμύρια ευρώ στο λαχείο!!!

Το ακούει η γυναίκα του, παθαίνει καρδιακή προσβολή και τέζα....

Τη βλέπει ο τύπος και λέει:

- Αμα σε θέλει η πουτ... η τύχη!

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Φωταέριο: Η πρώτη μεγάλη επανάσταση στο φωτισμό έγινε στα τέλη του 18ου αιώνα, όταν τα φανάρια και οι λάμπες λαδιού άρχισαν να δίνουν γοργά τη θέση τους στο φωταέριο (αλλιώς γκάζι ή αερίοφως), ένα εύφλεκτο αέριο που παράγεται από απόσταξη λιθάνθρακα. Κι έτσι η νύχτα απέκτησε την αίγλη και τη λάμψη της, με πρωτοπόρο το Λονδίνο, που φωταγωγήθηκε το 1815. Στην Ελλάδα μέχρι το 1862 ολοκληρώθηκαν οι εγκαταστάσεις φωταερίου, οπότε έκτοτε επιτρεπόταν η χρήση του τη νύχτα αποκλειστικά για το δημόσιο φωτισμό, ώσπου 15 χρόνια περίπου μετά γαλλική εταιρεία ανέλαβε την επέκταση των εγκαταστάσεων και τη διανομή του στην αγορά.

Αργότερα, το φωταέριο, που χρησιμοποιήθηκε και για θέρμανση και κίνηση, έδωσε τη σκυτάλη στον ηλεκτρισμό, που εμφανίστηκε για πρώτη φορά στην Αθήνα το 1889. Ωστόσο, σε πολλά μέρη παλιότερα χρησιμοποιούσαν φωταέριο (γκάζι) αντί για ηλεκτρικό. Σήμερα αντί για φωταέριο χρησιμοποιείται φυσικό αέριο. Γκάζι (Γκαζοχώρι ή και Φωταέριο) ονομάζεται η συνοικία της Αθήνας η οποία εντοπίζεται νοτιοδυτικά της διασταύρωσης της Ιεράς Οδού με την οδό Πειραιώς. Το έτος 1857 ιδρύθηκε εκεί εργοστάσιο παραγωγής αερίοφωτος, ενώ γύρω στο 1910 εγκαταστάθηκαν στην περιοχή οικία ανοχής, κάτι που είχε ως αποτέλεσμα να αποκαλείται εκείνη την εποχή η περιοχή και οι οικία ανοχής «Γκάζι» ή «Γκαζοχώρι». «Γκαζοχωρίτη» αποκαλούσαν τον τακτικό θαμώνα των οίκων ανοχής, ενώ «γκαζοχωρίτισσα» αποκαλούσαν την πόρνη που δούλευε εκεί. Γκάζι επίσης ονομάζεται το πεντάλ των οχημάτων, που όταν το πατάμε στέλνει βενζίνη στη μηχανή τους.